

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: I. T.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 2/2005 – 20 ze dne 6. 4. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Vladimíru Dvořáčkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 12. 2004, č. j. OAM - 3574/VL - 20 - 03 - 2004, byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že skutečnosti uváděné žalobkyní, obava z možného jednání ze strany soukromých osob (neznámých mužů) a legalizace pobytu v České republice, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Dále bylo poukázáno na skutečnost, že žalobkyně nastoupila do azylového řízení až v době, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, což lze považovat za účelové jednání. Tím jsou podle názoru správního orgánu naplněny

podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a žádost žalobkyně byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 6. 4. 2005, č. j. 62 Az 2/2005 - 20, tak, že žalobu zamítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobkyně jako důvod žádosti o azyl uvedla, že Ukrajinu opustila z obavy před mafií, která požadovala peníze z důvodu její práce ve zlatnictví. V řízení tak bylo prokázáno, že žalobkyně neopustila Ukrajinu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení. Protože žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit neúplně zjištěný skutkový stav věci ani skutečnosti, které by zjištění žalovaného vyvracely, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný měl dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobkyně a nepochybil, jestliže žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost, v níž namítla, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl. Dále namítla, že důkazy které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, takže správní orgán nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Konečně žalobkyně poukázala na to, že rozhodnutí správního orgánu nevyplyvá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Znovu pak uvedla, že pochází z Ukrajiny a že její problémy jsou zdánlivě soukromé, ale jde při nich o život, nejen její, ale i jejího syna, který byl dvakrát unesen. Ona byla přepadena a vydírána, obrátila se na policii, která nejen že nic neřešila, ale následně jí na prokuratuře bylo sděleno, že muži, kteří ji přepadli a vydírali byli policisté, tedy státní orgán. Je přesvědčena, že v jejím případě je naplněno ustanovení § 12 zákona o azylu, protože náleží ke skupině, kterou přímo ohrožuje stát. Dále uvedla, že na Ukrajině je tak tíživá situace, kterou popisuje Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaná Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, zejména pak v článku 53 a 43 uvedené Příručky.

V doplňku kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že napadá celý výrok rozsudku krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda lze považovat pronásledování, resp. odůvodněný strach z pronásledování u stěžovatelky za kvalifikovaný z hlediska možnosti udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, aniž by zpochybnil, že stěžovatelka byla na území Ukrajiny přepadena, okradena, vydírána a bylo jí uneseno dítě, že nejde o pronásledování pro politické důvody či náboženskou či národnostní příslušnost. Stěžovatelka má za to, že právní názor krajského soudu je chybný, neboť tento soud přehlédl, že pachatelé útoku proti ní měli být policisté a že věc nebyla na Ukrajině vyřešena tak, aby bylo zřejmé, že nedojde k opakování útoků. Není totiž vůbec rozhodné, jaký byl skutečný důvod útoku, ale podstatné je, že subjektivně pociťuje stěžovatelka intenzivní strach z pronásledování orgány, které vykonávají státní moc. Je rovněž nerozhodné, šlo-li by ze strany policistů o exces. Rozhodné je, že ze subjektivního hlediska zde existuje

pronásledování ze strany vykonavatelů státní moci. Takovéto pronásledování je vždy svojí povahou politickým pronásledováním, neboť zde dochází ke konfliktu oprávněného zájmu a práva občana státu na zachování základních práv a svobod se skutečnou realizací těchto práv a svobod, kterou musí garantovat stát. U stěžovatelky navíc je pronásledování vyvoláno příslušností k sociální skupině, která má určitý vztah k majetku, jenž je v zorném poli zájmu kriminálních živlů, před nimiž ji stát nedovede ochránit nebo nedokáže odstranit obavy, které stěžovatelka vnitřně pociťuje. Podle stěžovatelky je pak rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, přičemž nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud totiž uplatnil zcela formální přístup k věci, naprosto se nezabýval otázkou subjektivního vnímání reality stěžovatelkou. Nepochybně si měl zjednat jasno o tom, zda vzhledem ke krokům, které stěžovatelka na území Ukrajiny učinila (trestní oznámení prokuraturě apod.), lze spravedlivě její obavy považovat za strach ze soukromých osob, či jde o obavy založené na nedůvěře k fungování státní moci ve vztahu k právům a svobodám stěžovatelky. Jakoukoliv úvahu v tomto směru odůvodnění napadeného rozsudku postrádá. Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost této kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Krajský soud neshledal v závěrech postupu správního orgánu nezákonnost. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl buď odmítnutí kasační stížnosti, když kasační stížnost trpí vadou podání spočívající v absenci údaje povinného zastoupení stěžovatelky, nebo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal a v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při tom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Námítky stěžovatelky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu (ostatně stěžovatelka svoje námitky o porušení některých ustanovení správního řádu žalovaným nijak blíže nekonkretizuje). Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka v jednotlivých fázích azylového řízení. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato

skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, dostatečně zjistil všechny relevantní skutečnosti. Z obsahu žádosti o azyl, stěžovatelčina vlastnoručního prohlášení a provedeného pohovoru zcela jednoznačně vyplynuly všechny relevantní okolnosti, které byly nezbytné k řádnému zjištění skutečného stavu věci, přičemž ani Nejvyšší správní soud žádné nedostatky či pochybení žalovaného neshledal. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Ani sama stěžovatelka ostatně nikdy v průběhu správního či soudního řízení jakékoli další dokazování nenavrhovala. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Teprve v kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že ji na prokuratuře bylo sděleno, že muži, kteří ji přepadli a vydírali, byli policisté. Jde o nové tvrzení, přičemž stěžovatelce nic nebránilo, aby tuto skutečnost uvedla již v průběhu správního řízení a v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud proto v této části shledal kasační stížnost nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Námítku stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů tohoto rozhodnutí, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. V odůvodnění uvedeného rozsudku je zcela srozumitelně uvedeno, z jakých důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch nemá právo na náhradu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna za dva úkony právní pomoci, spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a první poradě s klientkou a v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a s § 7 citované vyhlášky, ve výši 1000 Kč za jeden úkon. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 75 Kč. Přiznaná odměna byla zvýšena o DPH, jelikož ustanovený advokát je plátcem DPH, což soudu doložil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu